

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • ז אייר ה'תשפ"ו שבת פרשת אחרי מות קדושים • גליון 1554 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת השבת: ירושלים 18:36 ת"א 18:54 חיפה 18:48 ב"ש 18:52
צאת השבת: ירושלים 19:52 ת"א 19:54 חיפה 19:51 ב"ש 19:51

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
headoffice@emeir.org.il \ ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה

"ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא ט יח). אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה. חז"ל, בבואם לפרט את המצוה מביאים את הסיפור על גוי שרצה להתגייר ופנה להלל הזקן שילמדו את כל התורה כולה על רגל אחת. אמר לו הלל: "דעלך סני לחברך לא תעביד, זוהי כל התורה כולה ואיך זיל גמור" (שבת לא). תרגום: מה שעליך שנוא אל תעשה לחברך, וזו היא כל התורה כולה והשאר הוא פירוש מאמר זה, לך ולמד). כפירוש רש"י - כל המצוות הנאמרות בתורה נכללו בזה. וכדברי הרמח"ל במסילת ישרים על החסיד האוהב את השי"ת, שכל עניינו לגרום נחת רוח לקונו: על ידי "שיהיה האדם לעולם מיטיב לבריות ולא מרע להם, בגוף, בממון ובנפש: בגוף, שיהא משתדל לעזור לכל אדם במה שיוכל ויקל משאם מעליהם... לסייע לחברו באשר תשיג ידו ולמנוע ממנו נזקים כל מה שיוכל, ובנפשו - שישתדל לעשות לחברו כל קורת רוח שיש בידו... מה שהוא יודע שאם יעשהו לחברו הוא מקבל נחת רוח ממנו, כל שכן שלא יצערנו בשום מיני צער כלל, ובכלל זה רדיפת השלום בין כל אדם לחברו" (עיין מסילת ישרים פרק יט).

נכון לעכשיו, אכן, הכלל הגדול של "ואהבת לרעך כמוך" הוא לא רק עניין פרטי או עניינו של אותו הגר המקבל הדרכה מהלל הזקן שכל מגמת התורה והיהדות להיות בן אדם טוב. אלא עניין הטוב בעולם המתגלה על ידי האדם כפרט, הוא עניינו של עם ישראל בכללותו לדורותיו. עניינו של עם ישראל לקדש שם שמים בעולם, דהיינו לגלות את אור השי"ת - שהרי גוי גדול וקדוש אנחנו עם נשמה מיוחדת כדברי הרב קוק זצ"ל:

"עצמות החפץ של היות טוב לכל בלא שום הגבלה בעולם כלל בין בכמות הניטבים ובין באיכותו של הטוב זהו הגרעין הפנימי של מהות נשמתה של כנסת ישראל. זאת היא ירושתה ונחלת אבותיה" (אורות קלט). וככל שאנו צועדים במעלה הדרך של תחיית האומה לגאולה שלמה, יותר ויותר יתגלו נשמתם ואורם של ישראל, והאנושות כולה תכיר ותוקיר ותכבד את עם ישראל, שכל עניינו ומהותו להאיר את אור השי"ת בעולם - כהמשך לקריאתו של אבי האומה, אברהם אבינו, אשר קרא בשם ד' אל עולם, קריאה ההולכת הנמשכת מאז ועד היום ולנצח.

בציפייה לישועה השלמה

לך רגנן גי' 11

עוד פסח כזה - ונולדנו!

הרב אמיר דומן 2

הקדושה שפורצת מאליה

הרב אשר בוחבוט 2

נצור לשונך מרע

הרב יורם אליהו 3

"ממיתר לנסתר"

סיפוק הרב יואב מלכא 4

מה זה שמה בשמים

הרב ליאור לביא 5

האם מלחמה היא כמו צ'ולנט?

הרב שלמה אבינר 8

פחדים מוסתרים לקראת נישואין שניים (ד') אסתר אברהמי זאסיות

"קדושים תהיו" - גרסת הדיגיטל אורית דהן מינץ

לתרומות למכון מאיר
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

עוד פסח כזה - ונולדנו!

לחיות אמונה

הרב אמיר דומן עורך "ערוץ מאיר"

"לקבל הסכמה מראש", והוא הוא שעורר את הזעקה מלכתחילה, בלבב אלו שנדחו לכאורה. ובאופן מופלא - מדרגת קודש חדשה נחשפה מתוך זעקת החול! וכך נאמר בספרי: "ראויה הייתה פרשת טמאים שתיאמר על ידי משה, אלא שזכו אלו שתיאמר על ידיהם, שמגלגלים זכות על ידי זכאי". "זכות" מיוחדת שנתגלתה דווקא מתוך העיסוק העדין והמכובד במתים (נדב ואביהו, ארונו של יוסף הצדיק, או מת מצוה). המוות לכאורה רק מראה את כישלון כוחו של עולם החול להידיבק באופן אינסופי בנצח, אך הנה הוא עצמו מגלה שאין דבר העומד וחוצץ במוחלט בין כל העולמות, ואפילו בין החיים לבין המוות. גם הלכות פסח שני מגשרות בין העולמות: אין הוא יום טוב, אך דוחה הוא את השבת! נאכל "על מצות ומרורים", אך "חמץ ומצה עמו בבית". אינו טעון הלל ולא קרבן חגיגה, אך המבטלו במזיד חייב כרת.

יש אומרים שה"בשורה" של פסח שני היא "ההזדמנות השנייה", וזה בסדר. אבל אולי דווקא בשנת הגאולה והניסים שלנו, בה משמש יום זה כמעבר בין לימוד ה"קודשים" ל"חולין", צריך הדגש להיות רחב יותר: לא רק "א סקנד צ'אנס", אלא שהכאב, הקושי והחידלון, הם עצמם שליחי ההשגחה להוליד ולגלות בתוכנו ובעולם מדרגות חיים וקודש חדשות ממש!

התורה ובעקבותיה גם חז"ל, באו וקשרו את הקודש והחול זה בזה, באופן מדויק. מי בראש? הקודש בראש, ומתוכו צומחת ונולדת האפשרות של מציאות החולין. ה"חולין" אינם מנותקים מן ה"קודשים", אלא ממשיכים את ערכי הקדושה אל תוככי החיים החומריים והטבעיים. לא לחינם הסוגיה הראשונה במסכת חולין עוסקת במצב של "חולין שנעשו על טהרת הקודש". ניתן לקדש גם את החול ולהעניק לו מדרגות קדושה ריאליות שאינן פוגעות בו וממסמסות אותו, וכמובן גם הקודש ומדרגותיו העצמיות אינן נפגעות מן החול וממסמסות בגללו. אולי לא קל ולא מובן מאליה, אבל בהחלט אפשרי וממלא תקווה וציפייה. בהקשר ברור ומשמח מאוד גם פסח שני מלמד את הקישור הראוי שבין העולמות של הקודש והחול. לכאורה מדובר ב"פיספוס", טומאה פגעה ביחידים בתוך הקהל "ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא" - פסח ראשון. אילו היו שואלים אותנו מה פשר האירוע ומה ניתן לעשות בקשר אליו, אולי היינו רואים את זה כביטוי לפער בין המצוי לרצוי, ונאלצים להשלים עם העובדה שהחול לעולם לא יידבק בקודש "כמו שצריך": 'ככה זה וזהו, מה אפשר לעשות? באמת חבל לנו שבשילכם, בפעם הבאה יהיה יותר טוב...'. אבל דווקא אותם שחוו את הריחוק, מצאו בתוכם את הזעקה הבלתי נכנעת: "למה ניגרע?!!" - כי הקודש האמיתי באמת מחייה את החול גם בלי

בפלאי רמזי ההשגחה, יום פסח שני - י"ד באייר בשנה זו, תשפ"ו, הוא היום בו מסתיים לימוד מסכת מנחות בדף היומי, ולמחרתו מתחילים בלימוד המסכת האחרונה בסדר קודשים בש"ס - מסכת חולין! כמובן, יש לגלות את "הגילוי הנאות" שכל זה נכון רק בלימוד הדף היומי בתלמוד הבבלי, ולא בששה סדרי משנה, שם יש עוד מסכתות רבות שאין לנו עליהן תלמוד ערוך. יתרה מזאת - כל התלמוד הירושלמי לסדר קדשים כלל אינו קיים בידינו מדורי דורות, לצערנו הרב. ואחרי כל זאת - קדמונינו התנאים והאמוראים עורכי הש"ס הבבלי בחרו לצרף את מסכת חולין ולחתום בה את חטיבת עולם ה"קודשין", ולא בכדי. הרמב"ם בהקדמתו הידועה למשנה מסביר בפשטות שכבר התורה עצמה בחרה לחבר את שני העולמות זה לזה, עולם הקודש ועולם החול: "וכשהשלים עניין זבחי קדשים ומה שנלווה אליהם, דיבר על עניין שחיטת שאר הזבחים, על פי סדר הכתוב. שהרי אחר שאמר: 'וְהָיָה הַמִּקְוָם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם, שָׁמָּה תִבְיֹאוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֲתָכֶם, עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מִעֲשֵׂרְתֵיכֶם וְתִרְמַת יִדְכֶם וְכֹל מִבְּחַר נְדִיבֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרוּ לָהּ", אמר: 'רַק בְּכָל אֹת נִפְשֶׁךָ תִּזְבַּח וְאֶכְלָתְךָ בְּשֶׁה כְּבָרְכַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ, הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר יֹאכְלֵנוּ בְּצִבְי וְכֹאֵל' (דברים יב). על כן הביא אחר מנחות - חולין."

אשר האדם תלוי הוא בשירת הלב לתביעותיה של הנשמה

הרב אמיר דומן

מכון אורה

ימי היכרות לתוכנית המלאה לבוגרות שירות לאומי / צבאי

ב"מ ראשון בין השעות 13:30-19:00	כ"ג אייר / 10.5	ט"ז אייר / 3.5
	ט"ו סיוון / 31.5	א' סיוון / 17.5

מחנות אלפי סל

חיפול ומצא

מפגל חי ומתמלא

צמ צמח ומצא

קנה של אימור טרנר

בינולאים

לכל שאלה, שרהלה: 054-2762092

לתוכניות נוספות: 054-4239011

תוכנית מלאה | תוכנית אקסטרניט | תוכנית הוראה | תוכנית בנות שירות | תוכנית אלול

הרב אשר בחבוב
ר"מ במכון מאיר

הקדושה שפורצת מאליה

בתורה אנו מוצאים את הציווי "קדושים תהיו", ומובא שההסבר הוא להיות פרושים מן העריות. נראה לשאול על ציווי זה של להיות קדוש, אם הפירוש הוא מה לא לעשות, כיצד אי עשייה גורמת לקדושה? ההסבר לכך שישאל הם עם קדוש, והקדושה נמצאת בכל אחד ואחת מהם, ורק אם לא יפריעו תפרוץ הקדושה מאליה, ולכן ניתנה מצווה זו בהקהל, שהקדושה נמצאת בכלם מגדול ועד קטן, כי "עם קדוש אתה לה"; מעצם הווייתנו. כמובא במדרש תנחומא: "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל הואיל ונקדשתם לשמי עד שלא בראתי העולם, היו קדושים כשם שאני קדוש שנאמר כי קדוש אני, לכך נאמר קדושים תהיו".¹ כאשר עם ישראל מאפשר לקדושה להאיר בו ללא מניעה וחסומה - על ידי חיבור לזהותו, הקב"ה מגלה את קדושתו בעולם מידה כנגד מידה במצוות "קדושים תהיו כי קדוש אני", כדברי ר' צדוק: "כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם, דפירושו דקדושתו למעלה בא מקדושתכם, על ידי קדושת ישראל".²

ומהו אור קדושתו כמובא בפירוש נביאי? "תניא א"ר שמעון בן יוחאי אימתי שמו של הקדוש ברוך הוא מתגדל בעולמו? בשעה שעושה מדת הדין ברשעים ואית ליה קריין סגיין (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה' ³ כך יוצא שעל כל תוספת קדושה בעם ישראל, הקב"ה מכלה רשעים בעולם, וזהו גילוי קדושתו לעיני גוים רבים. ועל מנת שהעולם ידע את הקשר בין ניצחון המלחמה לעמו וצאן מרעיתו, חייבים אנו להאיר בקדושה "משל למה הדבר דומה למלך המשך בעמוד הבא <

התורה הגואלת

שיחות

הרב צבי יהודה לפרשת השבוע

נצור לשונך מרע*

הרב צבי-יהודה מבאר שיש סדר בפרשיות של ספר ויקרא, כאשר המסר הוא: התורה עושה את האדם, היא מפיצה אור בכל דרכי החיים הציבוריים והיחידים. היא מסדרת את חיי האדם הבריאה והאדם החולה. לכתחילה האדם הוא אדם בריא, אבל יש מצבים שאדם חולה, והתורה הנמשכת אלינו מיוצר האדם, מקיפה ומדריכה את האדם בכל מצבי חיי.

בחלקה השני של פרשת שמיני, אנו נפגשים בסידורים הפרטיים של האדם במטבח, מה כשר, מה טרף וכדומה. ובתחילת הפרשה הבאה "אישה כי תזריע וילדה..", הוא גם מצב נורמלי, טבעי ובריא. אבל יש גם כל מיני סיבוכים וחולשות. אולם גם אז אין רבנו-של-עולם עוזב את האדם. החולשה הראשונה היא טומאת הדיבור, האדם הוא יצור שיש לו את כוח הדיבור, הגדרת מהותו של האדם כבר בתחילת מעשה בראשית, היא: "האדם המדבר". "ויהי האדם לנפש חיה", מתרגם אונקלוס - "נפש חיה - רוח ממלא", האדם החי הנורמלי מתגלה בתור האדם המדבר. ומה עניין כוח הדיבור של האדם? לגלות, להוציא לפועל, לבטא את מה שיש לו בפנים. מחשבתו של האדם מתגלה בדיבור, הדיבור שייך לנורמליות ולטבעיות של האדם, מכאן החשיבות הגדולה

לע"נ מו"ר הרב עוזי קלכהיים זצ"ל
השבוע בט' אייר ימלאו ל"ב שנים לפטירתו.

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

יש **ישראל***** כל אחד ואחד מאתנו הוא חלק של כלל-ישראל, כשהדיבור הוא בסדר ובקדושה, זו זכות לכל ישראל. וכן להפך, חס וחלילה. עיקר האדם, מותר האדם מן הבהמה, זהו התוכן הפנימי שלו, מחשבה שמתבטאת בדיבור. לכן הראש לכל המחלות, הפתח הראשון לחולניות ולחולשה הוא הדיבור. וכשמשוהו לא תקין בפנימיות האדם, יש מקום שזה יתגלה גם בחוץ. החיצוניות היא גילוי של המצב הפנימי של האדם, מלמד אותנו רבנו, יש קשר ופגישה בין הגוף והנפש, וחולניות ב"אדם המדבר", ניכרת בגוף בצורה של נגיעים וצרעת. התפילה (= העמידה) סודרה על-ידי אנשי כנסת הגדולה על-פי הנביאים, ובסופה יש בקשה, פרידה מהתפילה: "אלוקי, נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה", בקשה זו נבחרה להיכלל בתפילה מתוך כמה נוסחאות המופיעות בגמרא בברכות, ובזה באו חז"ל ללמדנו: אם הלשון נשמרת מרע, אזי יש טעם וערך לתפילה, ליראת-שמים ולכל חיי האדם.

* אף שאנו בפרשיות אחרי-מות- קדושים. בחרתי לכתוב על עניין לשון הרע, שרבנו דיבר והתריע על-כך מאוד. ברוב השיחות בספר ויקרא הרב מתייחס לנושא הזה.

** לכן קבע רבנו לימוד קבוע ומסודר בספר שמירת הלשון הצי שעה לפני תפילת מנחה. ולאחר מספר שנים חיזק את קריאתו בכרוז שניתלה בפתח בית המדרש בכתב ידו: חזרו ויסודו לימוד שמירת הלשון- חפץ חיים לפני תפילת מנחה.

*** (לשוננו של החפץ חיים: "שמעורר בזה הרבה את המקטרג הגדול על כלל ישראל", "ומזה נוכל לידע את גודל החורבן שמוחריבים בעלי הלשון את כלל ישראל").

של ערך דיבור האדם. ולהפך, הגריעותא הנוראה של הדיבור הלא נכון. על-כן לשון הרע היא המחלה היותר נוראה ואימה. לעומת "ה' שפתי תפתח", בלשון טובה בריאה ויפה - נפגשים כאן בלשון מקולקלת. בחז"ל (ערכין, טז); נאמרו דברים חריפים נגד לשון הרע. יש לנו את שלוש העבירות החמורות שעליהן נאמר "ייהרג ואל יעבור", ובכל זאת נאמר שם בגמרא, שלשון הרע שקולה כנגד שפיכות דמים, עבודה זרה וגילוי עריות גם יחד. די בביטוי הזה כדי להורות לנו את חומרת הדבר. בגמרא גם נאמר "שכל המספר לשון הרע כאילו כפר בעיקר", זה כמו אפיקורסות!

הרב צבי-יהודה היה מזכיר רבות את שליחותו המיוחדת של החפץ חיים לדורותינו. כך כתב במאמר בלגתיבות ישראל, "לא לחינם שולח (הקב"ה) את דברו בישראל ב'חפץ חיים', לטהרת הדיבור, הדאגה לכלל ישראל ולשלמות חייו מופיעה כתפקיד שהוטל עליו, כשליחות דורית: יש לנקות את הדיבור הישראלי... לכוון כהוגן את רוחם הממללל ובזה את נפשם החיה". וכן לימד בשיחותיו: אם נמסרה בדורנו שליחות אלוקית מיוחדת ל'חפץ חיים', פירוש הדבר הוא בלי ספק שנקודה זו דורשת תיקון אצלנו. נקיות הלשון היא יסוד להופעת תורה שבעל-פה. היה רבנו מזכיר פעמים רבות את הביטוי המיוחד שיש בהקדמה לספר החפץ חיים: האדם שמדבר לשון הרע מטמא את כוח הדיבור שלו, ולא רק את כח דיבורו האישי, אלא את כח הדיבור של כלל-

המשך מעמוד קודם <

שקידש אשה, אמר לה הואיל ונתקדשת לשמי אני מלך ואת מלכה, כשם שהוא כבודי כך הוא כבודך, למה, שאת אשתי; כך אמר הקדוש ברוך הוא למשה לך וקדש את ישראל⁴⁴ וישראל הם התכשית שהוא ית' מתקשט בנו - "ישראל אשר בך אתפאר", ותפקידנו, לאחר ביעור הרע מהעולם, להיות מְמַלְכֵת פְּהַנִּים וגוי קְדוֹשׁ להורות לכל העולם דרך ה'. בהיסטוריה האנושית היו אמנם אנשי כהונה כמלכיצדק, מלך שלם, ואדמת הכהנים שבמצרים, ויתרו כהן מדיין, אך זו עבודה פרטית של יחידים או קבוצה מוגבלת, לעומת זאת החידוש בישראל הוא היותם **ממלכת כהנים**, שהיא ממלכה שלמה שרואה בחייה שליחות. כמו הכהנים בבית המקדש על כל תפקידיהם השונים, כך ממלכה של קודש, מכל צדדיה - בצבא, במדינה, בחקלאות, בתעשייה ובמערכת המשפט - היא צריכה להיות כעבודת הכהן בבית המקדש, כלומר להיות גוי קדוש שנותן לקדושה להאיר במציאות, בתורה ובמצוות שהן מצרפות אותנו כצרוף כסף. וכשם שבמקדש היו נסים, כך ישראל מראים לעולם שבארצם ובמקומם גוי

אחד בארץ' חיים בניסים גדולים וזוכים לקרבת ה' כממלכת קודש, כדברי הרב זצ"ל: "שהקב"ה נתן כוח סגולי בישראל, שכולם נכונים להיות 'פתור הַאָדָם הַמַּעֲלָה' (דברי-הימים-א, יז), **ממלכת כהנים** להעמיד כל העולם על דבר אמת, וכיון שעומדים למטרה זו להיות [כל אחד] 'רב' ומורה לכל יושבי תבל⁵⁵, כמו בזמן הזה שעניי כל העולם נשואות אלינו בתמיהה על המהפך הענק מגלות לגאולה, מנסיגה לניצחון כדברי הנביא ירמיה: "ה' עָזָר וּמָעַזָּר וּמְגוֹסֵי בְיָוֶם צָרָה **אֲלֵיךְ גוֹיִם יָבֵאוּ מֵאֲפָסֵי אֶרֶץ**".⁶⁶ אנו נדרשים למבט אוניברסלי להיות אור לגויים, הדורשים מאיתנו להיקרא "עם הַקֹּדֶשׁ גְּאוּלֵי ה'!"⁷⁷

1. מדרש תנחומא (ורשא) פרשת קדושים
2. ר' צדוק הכהן מלובלין - פרי צדיק שמות פרשת תרומה
3. ויקרא רבה (וילנא) פרשה כד סימן א (פרשת קדושים)
4. מדרש תנחומא (ורשא) פרשת קדושים סימן ב
5. מציאות קטן / ק
6. ירמיהו פרק טז פסוק יט
7. ישעיהו פרק סב פסוק יב

פניהם איש אל אחיו

בירורים במהות הקשר הזוגי מאת הרב יונתן לוי - מחנך, מוסמך לרבנות, מנכ"ל מדרש חתנים ומלווה הורים ונערים מתבגרים. מחבר הספרים: "יסודות החינוך - הדרכות חינוכיות להורים למתבגרים. 'מתבגרים בקדושה' - הדרכות מעצימות לנער המתבגר. 'נעם הליכות' - בירורים בתיקון המידות.

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש** www.ChavaBooks.co.il
ניתן להשיג את כל ספרי החוצאה ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

יהדות באהבה
מכון מאיר

לטלפנייה המתחדשת במכון מאיר

דרושים/ות
טלפנים/יות
למען התרומות

שכר בסיס + בונוסים, משמרות אחה"צ/ערב

מעוניינים?
שלחו טמס 052-5121946

וכשצירף מילים ושירה, קול נדם, ועוד אחד, ועוד אחד - עד שהושלך הס. ציפור לא צייץ עוף לא פרח... שור לא געה... השמועה נפוצה במהירות על אודות the guitar man.

שוב ושוב ניסה להימלט מאימת הפרסום. נחבא בין עצי האקליפטוס גבוהי הצמרת על שפת הנחל, ונגינתו מצטרפת למקהלת הטבע ומשתלבת בה. כך היה על מדרגת אבן ליד "עין חרוד", על סלע מעל ואדי קלט, בדמדומי ערב על שפת חוף נטוש באשדוד, או על שפת מימיה הצלולים של ברכת "עין מודע". לא קבע שעה, לא פרסם מיקום. פשוט הוציא "גיטרה מנרתיקה" והניח לאצבעותיו להוליכו.

רועה צאן האט צעדו והקשיב.

זוג מטיילים עמד מלכת.

ילד חדל ממשחקו ונעץ מבט.

זוג אוהבים היטה ארון עד שחשק אהבתם גבר... סרטוני וידאו קצרים שצילמוהו צברו עוד ועוד צפיות. יש שכינוהו "המנגן בירדן", "הנווד מחוף אשדוד", "הנזיר מוואדי קלט", ולעיתים סתם: the guitar man. כך נדד לאורכה ולרוחבה של הארץ הטובה.

באחד מנדודיו נטל את הגיטרה כהרגלו, אך לא העז לנגן ולו צליל אחד. חרדת קודש אחזתהו. שהרי הצליל - נביעתו לא מן האצבעות ואף לא מן הלב; מקורו קדום מהם, ממקור החסד של בורא עולם ושירת מלאכים. ישב כך שעה ארוכה מתוודע ומתפלל אל נותן המתנה.

כעת ידע:

הכישרון הוא שעה,

הנגינה - שליחות,

והמקור? אינו שלו.

בשקט ובלי הכרזה, החלה תשובתו.

הבהרה סיפורי המדור: מהם סיפורי אמת "מטושטשים" של בע"ת (ובתוכם הכותב), ורובם פרי ה"דמיון" או חלקיקי אמת ש"חברו יחדיו". אלא אם ציין אחרת ymalka02@gmail.com

אך עדיין חסר היה דבר-מה. צירוף הקול לבדו לא נשא עדיין את המתח הרגשי הפורה שבין הלחן למילים. תביעה פנימית ביקשה התפשטות והרחבה - מן הגרון אל הידיים, מן הנשימה אל השריר. התעורר הצורך בכלי נגינה כהמשך טבעי של גל היצירה: גיטרה!!.

קנה גיטרה ולא משה מידו, עד שבא בסתר סודה. למד שאינה רק כלי מיתר, אלא מערכת חוקים עדינה של מתח ואיזון; מיתר רפוי מדי! הצליל יגוע בטרם נולד! מתוח מדי! - "יקרע!".

אצבעותיו למדו לא רק את מיקום הצליל, אלא גם את מידת הלחיצה המדויקת - כמה להכביד וכמה להרפות. תיבת התהודה, החלל הריק שבגוף הגיטרה היא ליבו הפועם של הכלי: בחללה הקול מתעגל, מתעמק, מקבל נפח ו"חתימת זיכרון".

נגינתו כשיח מרתק - בין יד ימין לשמאל, בין קצב למלודיה, בין משמעת לאלתור. זו כבר לא הייתה רק גיטרה, אלא "כידא אריכתא" שלו.

מעתה רתם את יכולותיה לשרת ולשכלל את כוח יצירתו; "מחטה" בגחליהם של כל תו, מילה והברת קול וחושף בנגינתו שפעת גוונים וגוני גוונים שהיו צפונים וכמוסים בהם. שעות ארוכות היה מנגן וחורז יצירותיו כשרשראות פנינים.

ערב קיץ אחד, בעודו מנגן וחלון חדרו פתוח, עלה רחש דיבורי התפעלות מן השביל הסמוך. אנשים נעצרו להאזין בנשימה עצורה. אף נדמה לו ששמע אחד מהם אומר: "מי מנגן שם? כמה זה יפה!!" במחאה עדינה הושיט ידו וסגר את החלון. עתה נשם לרווחה: שוב נפרסה מחיצה בינו לבין העם. ובכל זאת הרהר - למה לא יפוצו מעיינותי חוצה? האם רשאי אני לשומרם לעצמי?

אולי יש בכוחם לחדור לבבות, לעורר שמחה, להצמיח תקווה, לעורר רגש נוגה ואצילי.

ערב אחד, בשבת עם חברי נעוריו שקשקשו על "עסקי קש וגבבא", נטל בחשאי את הגיטרה. תחילה ניגן חרש, בלי מילים. נגינתו תיבלה את אוירת משוכת הנעורים של חבריו. אחר כך

די לו להיפתח מעט אל ליבו, ותכף היה "זב מאליו" פזמון ועוד פזמון - בלי מילים. די היה לו לשבת על שפת נחל, להתבונן במימי הזורמים, וליבו הרוגש נענה מיד להמיר חזיונותיו לפזמונים. וכך בחילופי העונות: קיץ, חורף, סתיו ואביב - כל עונה וניחוחה המיוחד העלתה מתוכו ביטוי מלודי ייחודי. עליו היה מתענג, "טועמו" שעה קלה, ותכף דוחקת מנגינה חדשה ומבקשת להיוולד. ברשמקול היה לוכד את פזמוניו, צורבן בסליל הפוליאסטר ו"מקפיאן בזמן", אך לעיתים רחוקות בלבד היה מקיש על כפתור ה-play ומאזין להן. כל יצירה יפה הייתה לשעתה ובהקשרה המדויק וכשעבר זמנה, כבר חסרה את אותו ניחוח מוכר של "לחם חם" בצאתו מן התנור. אל פזמוניו התייחס כאל סודות מזוקקים מאוצרות רגשותיו, דמיונותיו, חלומותיו, אכזבותיו, שמחותיו ותקוותיו. יצירותיו היו טביעת אצבעו המיוחדת, "ביופסיה" ודגימה חיה של עלילות נפשו. נדיבות כישרונו זה הייתה כנחל איתן, בבחינת: "אשרי ילוד אישה שמנגינה מזומנת לו בכל עת".

העונג הצרוף שהעניקו לו מנגינותיו לבדן ביטל כל צורך להלבישן במילים, שהרי מנגינה - כך אמר - נובעת ממקום קדם-מילולי: של קצב, נשימה ותחושה גולמית.

פעם אחת, סמוך לגיוסו לצה"ל, עלתה ספינת חייו על שרטון. חוויה מתמשכת של אובדן דרך שטפה את נפשו וחדרה לכל פינותיה. וכיוון שקצרה ידה של המנגינה לבדה להכיל סער רגשותיו, "נקש" כישרון ההלחנה על דלת היכלן של המילים - וזו נפתחה לפניו "כפיתחו של אולם". משם דלה לבושי שרד ללחניו. מאז לחן ומילים נולדו לו יחדיו, ולא ייפרדו. וכשהיה פותח פיו בשיה, גוון קולו הייחודי ידע לבטא נאמנה את זיווגם המבורך, והיה "סך" בהם את נפשו - להקל מצוקתה.

"שלהבת" המילים כבר אחוזה יפה ב"פתילת" המנגינה, ומלובשות שתיהן ב"חליפת" קולו,

הַסִּתֵּר פְּנִינִים

|| שיר

שְׁצַרְרֵךְ לְהַמְשִׁיךְ בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים
גַם אִם הִפְכֹּךְ לְהִיּוֹת כֹּה קָשִׁים.

וְהוּא גַם יוֹדֵעַ - שֶׁהַלֵּל,
זֶה עֵינָן זְמַנִּי שֶׁל הַסִּתֵּר
שֶׁיָּבִיא אַחֲרָיו אוֹר גְּדוֹל עוֹד יוֹתֵר
בְּעֵקֶשׁוֹת יִתְפַּלֵּל, יִתְחַזֵּק - לֹא יוֹתֵר.

או-אֵז יָבִין שֶׁרַק עֵינָיו
הֵן הַלוֹטוֹת בְּשַׁחַר
וְאֵת כָּל הַטּוֹב הַנִּשְׁפָּע
הוּא יִרְאֶה כְּשֵׁיבִיט לְאַחֹר
וְבְאוֹר הָאֱמוּנָה תּוֹאֵר לוֹ כְּפָלִים הַדֶּרֶךְ
עַד לַפִּתּוּל הַבָּא...

יפה ויטנברג

אֲחֻזָּה הֵיטֵב בְּיַד הַהִשְׁתַּחֲוָה.

**וּפְתָאֵם, קֶשֶׁה הַדֶּרֶךְ, וְנִפְתָּלָה
הַמְשַׁכָּה וְנִסְתָּר, עוֹטָה אֶפְלָה**

אִם חֶשֶׁךְ עוֹלְמוֹ שֶׁל הַהֶלֶךְ
וְשָׂכַח כִּי הַכֹּל עוֹד נִמְשָׁךְ שָׁם עַל דֶּרֶךְ הַמְּלָכָה,
אִם לָרְגַע נִסְתַּתֵּר מֵעֵינָיו הַזֶּרְקוֹר
וְחֶשֶׁב כִּי כִּבְהָ אָוִיר
וְתַמָּה הַדֶּרֶךְ
אֵז חֲלִילָה יִמְעַד וַיֵּאבֵד...

אֵךְ זֶה שֶׁמְעַד וַעֲדוֹן יוֹדֵעַ -
שֶׁכָּל דֶּרֶךְ - רְצוּפַת מַעֲשִׂים
שְׁאִין לְהִרְפוֹת מִהַעֲרֹכִים הַמְקַדְּשִׁים

דוֹמָה יְהוּדִי לְהֶלֶךְ נוֹדֵד
בְּרִצּוֹתוֹ - עַל דֶּרֶךְ הַמְּלָכָה צוֹעֵד
אֵךְ יֵשׁ וְלִסְמָטָאוֹת אֶפְלוֹת - מוֹעֵד
וְאֶפְשָׁר שֶׁמִּמְשִׁיךְ וְאוֹבֵד...

וְדֶרֶךְ הַמְּלָכָה, מֶה שׁוֹנֶה מִדְּרָכֵי הַשּׂוֹלָם!
מִשָּׂאת נֶפֶשׁ - לְכָל יִרְאֵי שָׁמַיִם
שֶׁטּוֹפֵת אוֹר-אֱמוּנָה
וְהִירָה, וְדָאִית, בְּרוּרָה וְזוֹרְקֵת
אֵת טְבֵעוֹ שֶׁל הַהֶלֶךְ - הוֹלְקֵת, תּוֹאֲמֵת.
וְהַהוֹלֵךְ בָּהּ - נִפְשׁוֹ מְרוֹמְמֵת, נִפְעָמֵת
חֲדָרֵי לְבוֹ רֹחֲשִׁים אֲהַבָּה
וְכֹל רְצוֹנוֹ לְהִשְׁפִּיעַ טוֹבָה,
הַלִּיכּוֹתָיו - חֶסֶד, וּפְעֵלוֹ - אֲמֵת
צוֹעֵד בְּבִטְחָה

מה זה שמה בשמים

"לא שירות התקוה לבדן, ולא קריאות הידד ושתיית יין כרמל לבדן, תהיינה לאבני בנין בידינו לבנות את בית ישראל..." על העלייה הראשונה האמיתית, על ועידת סן-רמו ועל שורשי העמוקים של מנהג הזיקוקים ביום העצמאות

ימי התשועה שאנו מציינים בראשיתו של חודש אייר, דורשים העמקה בשורשיהם ההיסטוריים. בשנה הבאה נצייץ מאתיים וחמישים שנה לעליית החסידים ההרואית בשנת התקל"ז-1777, בראשותו של רבי מנחם מנדל מוויטבסק, ולצידו רבי אברהם מקליסק ורבי ישראל מפולוצק זכר צדיקים לברכה. הרבי מוויטבסק, המכונה גם הרבי מטבריה, שבא באייר חלה ההילולא שלו, היה מגדולי חסידי המגיד ממזריטש, מנהיג קהילת החסידים הגדולה ברוסיה הלבנה והממשיך הטבעי של רבו, גדול תלמידי הבעש"ט הקדוש. רבי מנחם מנדל היה נוהג לחתום את אגרותיו במילים "השפל באמת", ובענותנותו הגדולה ויתר על הכבוד והגדולה שהיו מיועדים לו בהובלת קהילת החסידים הגדולה, והעדיף לעלות ארצה.

"ארבעה יצאו לדרך בחודש אדר של שנת תקל"ז - 1777 - וחמישה חודשים אחר כך, לאחר תלאות רבות וגלגולי דרך קשים ביבשה ובים וניסיונות רבים שעמדו בהם בחודש אלול, על סף הימים הנוראים, הגיעו שלושה לארץ: רבי מנחם מנדל, רבי אברהם מקליסק וישראל מפולוצק. רבי שניאור זלמן מלאדי נסע עמם עד מאהילב שעל הדנייסטר וחזר לליטא, וכידוע הקים חסידות גדולה של חב"ד. אולי נדברו ביניהם שהוא יתעכב בגלות כדי להיות שלוחם ובא כוחם שם, ואולי חש שניאור זלמן שאין השעה ראויה לגאולה וחזר להנהיג את עדתו ולהגביר את כוחה של החסידות. השלושה הגיעו לארץ ישראל עם שלוש מאות נפש מלווים, מהם חסידים ומהם שאינם ראויים לכך, שנתוספו אליהם בדרך במקומות שונים. ובאו לצפת, עירם של שמעון בר יוחאי והאר"י. ובגלילי משל אז ג'אזר פחה שעלה זה עתה לכס השלטון וישב בעכו ומשל ביד חזקה, אבל עושה דברו ושר אוצרו היה יהודי, חיים פרחי, מבני ישראל אשר בדמשק, והוא עזר להם. בני צפת מדורות, הספרדים, קיבלום בסבר פנים יפות. קהל אשכנזים כמעט שלא היה בעיר". (רבי מנחם מנדל מוויטבסק מצווה לבנו, שלמה שבא, מתוך פרויקט בן יהודה).

בהמשך, בגלל צרות קשות ורדיפות, נאלצו לנדוד לטבריה ולקבוע שם את מושבם.

געוועי לחסידים

כמה חשוב ליזכר ולהזכיר את העלייה הקדושה הזאת, העלייה הראשונה האמיתית. השורשים העמוקים שהיוו התשתית ליסודותיה של מדינת ישראל. כאשר מעמיקים שורש ומבינים מהו המעיין הקדוש ממנו שאבו אבותינו את עוז הרוח והגבורה לעלות ארצה, בתנאים כמעט בלתי אפשריים, בייסורים נוראים, ניתן להבין יותר גם את מקור הקודש ממנו שואבים לוחמינו הגיבורים, החלוצים והמתיישבים, את עוז הרוח להילחם על הארץ, למרות הייסורים הנוראים והקשים בהם נקנית ארץ ישראל, בעבר ובהווה.

ממעין הקודש הזה של החסידות הארץ-ישראלית נשאבת השמחה והאמונה להתגבר על כל הקשיים, כפי שכתב הרב מימון בזיכרונותיו: "לפרקים,

בשביל הנשמה

הרב ליאור לביא ר"מ במכון מאיר

ושמונה שנים טרם הוכרזה הקמתה של מדינת ישראל, בראשיתו של חודש אייר התר"פ, נפתחה ועידת סן-רמו, באיטליה, שבה עסקו "מדינות ההסכמה" בנושא חלוקת האימפריה העות'מנית בתום מלחמת העולם הראשונה. עבור ארץ ישראל, שנשלטה על ידה עד אותן השנים, הייתה זו ועידה מכריעה - שכן היא זו שהביאה באופן רשמי לתחילת המנדט הבריטי על ארץ ישראל. ההסכם לקח בחשבון גם את "הצהרת בלפור", ועל המנדט הבריטי ניתנה האחריות על מימוש ההצהרה. לכן, בוועידה זו הוכר פעם נוספת הקשר ההיסטורי של העם היהודי לארץ ישראל. בדרשה נפלאה שנשא הרב קוק זצ"ל, עם היוודע הבשורה המשמחת והמרגשת (אגרות הראי"ה ד, תפ-תפב), העניק נקודת מבט אמונית מעמיקה על התהליכים שעוברים עלינו בחיינו ועל אחת כמה וכמה בתהליך הגאולה. בדבריו התייחס לפרקי ההלל שאנו קוראים, מתוך התהלים, וכך אמר:

"ואולי זהו מה שאמר דוד: 'ד' לִי בְעֹזְרֵי יָאֲנִי אֲרָאָה בְּשֹׁנְאֵי' 'לא אֲרָאָה' (תהלים קיח, ז-ח, ו) - פתח ד' את עיני להכיר את המקור הראשון שממנו תצאנה עבורי הרעות והטוב, ואדע כבר כי צורר, אשר מפניהם יראת, אינם אלא כלי זעם בידי של הקב"ה, ומיטיב, אשר לעזרתם ציפית, אינם אלא מלאכים עושי דברו, עד כי ד' לי בעוזרי (בעוזרי לא אראה אדם אך א-ל) וככה גם כן 'אני אראה בשונאי' - (לא אראה שונא לפני רק שבט אפו של הקב"ה) אם כן הלא אשיב אל ליבי: למה לי רוב המתווכים והאמצעים, אשובה אלכה לי קודם כל אל המקור הראשון - הלא טוב לי קודם כל 'לחסות בד', שהוא הוא הגואל האמיתי והוא הוא התומך גורלי..."

להרים עיניים לשמים

בדבריו התייחס הרב קוק לצורך לא להיות כפויי טובה מצד אחד, אך מאידך - לא לשכוח להביט אל השורש, לשאת עיניים לשמים - "חלילה לנו להיות כפויי טובה לכל פועלי האמת אשר בהשתדלותם ובחרף נפשם עזרו להביאנו עד הלום. אבל בה בשעה מכירים אנו בהכרה ברורה כי לא המה, אך האלהים הרועה אותנו מעודנו, הוא עשה לנו היום את התשועה הגדולה הזאת והמה אך כלי חפץ היו בידו יתברך..."

ומסקנתו מתוך הבנת השורש - החיבור אל השורש: "לא שירות 'התקוה' לבדן, ולא קריאות הידד ושתיית יין כרמל לבדן, תהיינה לאבני בנין בידינו לבנות את בית ישראל, רק זכירת ושמירת בריתו על פי דרך התורה והמצווה, היא תהיה לנו ליסוד מוסד ולאבן פינה."

ובנימת סיום אקטואלית: ההמנון הלאומי בשלב הנוכחי של המלחמה, הוא ללא ספק הלהיט הוויראלי של הנער ניר קליגה, "מה זה שמה בשמים". ובכן, "מה זה שמה בשמים, לא ציפור ולא מטוס". כאשר אנחנו מרימים עיניים לשמים, כדרכם של גדולי החסידים והחלוצים לאורך הדורות, "מכירים אנו בהכרה ברורה כי... אך האלהים הרועה אותנו מעודנו, הוא עשה לנו היום את התשועה הגדולה הזאת והמה (=כל השליחים למיניהם למיניהם), אך כלי חפץ היו בידו יתברך..."

ואולי זהו גם שורשו העמוק של מנהג הזיקוקים בליל יום העצמאות. פשוט להרים את העיניים לשמים.

כשהתחלנו להרגיש את הקרירות והקיפאון בין העסקנים והעובדים והפועלים - התגעגענו להתלהבות הגדולה והאדירה של החסידים שחסרונה מורגש גם עכשיו בכל מעשה ובכל פעולה על שדה הישוב והתחיה, וכשהייאוש התחיל להתגנב לתוך הלב וכשגברו עלינו החולשה והרפיון ועמם הספקות והפקפוקים, התגעגענו לחסידים שיבואו ויכנסו לתוך מחננו וישפיעו עלינו מרוח האמונה והבטחון שבתוך לבם וחיתה גם נפש הציגונות בגללם. כי אמנם זהו כוחה של החסידות: להכניס לתוך העבודה את השמחה הפנימית, הנפשית, הא-לוהית, את אותה השמחה אשר בתוך-תוכה, בשורש השורשים שלה היא גם תוגה א-לוהית, כליון-הנפש, געגועים למה שחסר לנו ולמה שדרוש לנו..." (ישראל, תורה, ציון עמ' 315).

את ארץ-ישראל לא יעזוב

על האמונה, הבטחון והאהבה העצומה לארץ ישראל ניתן להתרשם ממכתב שכתב רבי מנחם מנדל, על ייסורי האחיזה בארץ ועל הגבורה שהאחיזה הזאת דורשת ממי שמבקש לעלות אליה:

"זאת אשיב אל ליבי להשיב מפני הכבוד לכל שואל ומבקש לשכון כבוד בארץ הקדושה: מודע רבה לידע ולהודיע את הארץ מה היא... הנה כמה היפוכים וגלגולים ומאורעות עיזן ועיזינן יחלפו על כל אחד מבאי הארץ עד כי מתדר ליה בה [=מוצא בה את מקומו] ורצה את אבניה ואת עפרה יחונן, ואוהב חורבות שבארץ-ישראל מפלטין שבחוץ-לארץ ופת חרבה וכו' וכיוצא בהם. ולא לקלים המירוץ, לא יום ולא יומיים ולא חודש ולא שנה כי אם ברבות השנים עד יעברו ימי הקליטה וקלטתו בחיים במקלט ישב עולם לפני אלקים, כמה שכתוב: 'אִישׁ וְאִישׁ יָלַד בָּהּ' (תהלים פז, ה), רצה לומר: כל הבא אל הקודש צריך מחדש עיבור יניקה וקטנות וכו' עד פנים בפנים יראה פני הארץ ונפשו קשורה בנפשה" (פרי הארץ, קובץ מכתבים).

וכפי שמסופר עליו, חרף געגועיו הגדולים לתלמידי וחבריו שנשארו בגלות: "אבל את ארץ-ישראל לא יעזוב. אפילו נראה שהשכינה בשפלות רבה. קשה המלאכה מנשוא והוא גם נחלש. הביט בכנרת המשקיפה בחלון, שכן מראה האגם היה מרפא את נפשו. אי-שם, בתוך המעמקים הגדולים הללו, מצוי ניצוץ משיח. והיה אז מרחם על חבריו הרביים היושבים בגלות ונסתרת מהם מתיקותה של ארץ ישראל". (שלמה שבא, שם)

לאחר כעשר שנים בארץ ישראל, בהיותו בן חמישים ושבע, עלתה נשמתו לגנוי מרומים וגופו הקדוש נטמן בבית העלמין בטבריה. כחלק מהצוואה שהותיר לבנו ר' משה כתב: "שלא יתנאה במלבושים יקרים, כי אם בינוניים. ולהתרחק מהכבוד. ויתרחק מהוללות, וישמח בה' ובעבודתו. וילמד בכל יום בספרי מוסר. ויתחבר עם אנשי אמת. ויאהוב הפחות שבישראלים. ויתרחק משקר בכל כוחו, אפילו לשם שמים".

מקור ראשון

עוד שורש חשוב מראשיתו של חודש אייר. עשרים

הפחדים לקראת נישואין שניים המשך (ד')

כפי שכתבתי בסדרת המאמרים בנושא זה, המטרה היא לגלות את הפחדים, להתמקד בהם ולדעת כיצד לגדול מהם, כך שהם כבר לא יהיו אבני נגף בתוכנו ולא ישפיעו לרעה על הזוגיות שלנו. ההתעלמות מהם, תאפשר להם לגדול ולשבש יותר ויותר את חיינו.

פחד מהתמסרות ומהתרחקות:

• אם אתמסר לגמרי, אני עלול לאבד את עצמי וגם להיפגע. זה מסוכן לי. אבל אם לא אתמסר, איך תהיה זוגיות? במצב כזה, אדם נמצא לא עם עצמו וגם לא בזוגיות. בזוגיות חייבת להיות התמסרות, עם גבולות שלא לאבד את עצמי בקשר.

• להרגיש שמתחנתים רק כי צריכים משהו מן הפחד הברידות. בפחד כזה, יתכן מצב שהמפחד זקוק בעיקר לקבל מהקשר ולא פנוי לתת. בזוגיות צריך איזון בין קבלה ונתינה הדדית.

• בפחדים כאלה, אדם נמצא בין שני מצבי נפש מנוגדים. אם אין בחירה לצד מסוים, הוא מוצא את עצמו בלי שני הצדדים הנפשיים.

פחד מהלא נודע הרגשי

• פחד ממה שיעלה מתוכי בתוך קשר חדש. כתוצאה מכך, פחד לאבד איזון רגשי שישכן את הזוגיות.

• פחד לחוות כאב עמוק, כפי שחוויתי בעבר.

• פחד מהתפשרות מתוך לחץ של זמן, לחץ משפחתי ופחד לאבד את ההזדמנות הזאת.

• פחד מבזוז זמן בחיים, אם הזוגיות הזאת לא תהיה טובה.

• פחד להרגיש בדידות בתוך הזוגיות.

• בפחדים הללו, קיים פחד מהעתידי הלא ידוע וזה

האיש והזוגי. תוך כדי הפגישות, הריצוי של האישה עלה על פני השטח וגם פחדים נוספים שלא שמו לב אליהם. הם החליטו שימשיכו להגיע גם אחרי החתונה, כי הם רוצים מאד להצליח בנישואים השניים הללו. בד"כ, זוגות מגיעים רק כשנוצר משבר בזוגיות השנייה ואז מתחילים את העבודה על החסמים האישיים וגם על הטעויות שעשו בפרק א'. בשלב כזה הם מבינים:

א' - חבל שלא הגענו לפגישות לפני החתונה.

ב' - אם היינו עובדים על החסמים בזוגיות הראשונה, לא היינו מגיעים לזוגיות שנייה.

הגיעה אלי אישה בפרק ב' שרק בשלב הזה הבינה, כמה טוב היה לה עם בעלה הראשון והיא מלאה צער וחרטה, כי היא כבר לא יכולה לחזור אליו.

היא לא התמידה בטיפול. התגרשה והתחתנה פעם שלישית ומתברר שגם בפרק ג' לא טוב לה. בסתם, היא מודה שגם הפעם טעתה ועקב הבושה, היא משדרת כלפי חוץ שהכל טוב ולא מסוגלת כרגע להתבונן פנימה. קשיים בזוגיות, הם מראה על קשיים אישיים שמבקשים טיפול ותיקון.

לסיכום: לכולנו כבני אנוש, ישנם חסמים כאלה ואחרים, גם אם הגענו ממשפחות טובות ומכילות, כי באנו לעולם חסר. כך שמתוך תחושת החוסר והכאב, קטן או גדול, אנחנו בונים קומות נוספות בחיינו שמגלים את עוצמות נשמתנו ואישיותנו.

בכך אנחנו מתקנים ומשלימים את העולם - העולם הקטן שבתוכנו וע"כ כך מתקנים ומשלימים את העולם - העולם הגדול שאנו חיים בו.

לתגובות - אפשר גם בטלפון: 0528472727

עלול להשפיע על ביטול או איבוד הזוגיות. במקרים כאלה, ניכר שהאדם לא ברור לעצמו ואין לו בהירות ומודעות אישית מספקת. לכן יש צורך ביעוץ, כדי להכיר את עצמו ורק אח"כ, יצירת קשר זוגי. מי שקורא את רשימת הפחדים, עלול או להתייאש לא להדחיק אותם ולומר שהם מוגזמים, עד כדי לא מציאותיים. זה לא אומר שכל רשימת הפחדים נמצאת אצל אדם אחד אלא שחשוב מאד לבדוק, מה מהפחדים הללו קיימים בכל אחד, במינון כזה או אחר.

הפחדים לא נעלמים. אבל כשמכירים בהם, אפשר לנהל אותם ולא הם ינהלו את האדם.

לכן הבעיה היא אינה הפחדים, אלא חוסר מודעות לקיומם. ההכרה בפחדים האישיים, הסמויים והגולויים, יוצרת לפחות שלוש תובנות חשובות:

1. מורידה אשמה שמכבידה מאד על האדם. לכן כשיטפל בשורש הבעיה, היא תיעלם כלא הייתה.

2. יוצרת הבנה שאם נתעלם מהפחדים, הם ינהלו אותנו גם בזוגיות הבאה, אולי באופן שונה, אבל נגיע במקום או מאוחר, לאותה תוצאה זוגית שלילית.

הכרה כזאת תגרום לברור יסודי שעוזר לאדם בבניית אישיותו ואח"כ בבניית זוגיותו.

3. פותחת פתח לעזרה חיצונית מקצועית כאשר אין יכולת להכיר בחסמים חבויים ולחשוף אותם לבד, או שהדרך שאנחנו מכירים, אינה נכונה.

הגיע אלי זוג לקראת נישואים שניים. שניהם היו באופוריה ונראו מאוהבים. הם באו במטרה ללמוד ולהכיר את הקשיים האובייקטיביים שיש בזוגיות שניה ולמצוא פתרונות שמתאימים להם ולמצבם

בעבר עסקנו ב"שפת הלב", דיברנו על הצורך ליצור משכן פנימי בתוך הלב. בפרשת קדושים אנו מוזהרים: "לא תלך רכיל בעמך". זהו האתגר הגדול של החברה וודאי במרחב הדיגיטלי. איך מחנכים ילד להיות "קדוש" בתוך קבוצת ווטסאפ סוערת? התשובה נמצאת ב"קומת הלב" וב"קומת הבטן".

אנו צריכים ללמד את הילדים להקשיב לתחושות הגוף שלהם - האם ההודעה הזו גורמת לי להתכווצות בבטן? האם הלב שלי מרגיש שלם עם התגובה הזו? קדושה היא היכולת לשים גבול פנימי, להבדיל בין הטוב לרע, ולהיות נאמן ל"טבע הטהור" שקיבלנו מהקב"ה.

מאור שורף לאור מאיר

בל"ג בעומר אנו מדליקים מדורות לזכר האור של רשב"י. אש יכולה להחריב, כפי שקרה בתקופת המרד, אך היא יכולה גם להאיר את הנסתר. החינוך לקדושה הוא היכולת לקחת את ה"אש" של גיל ההתבגרות, את הסקרנות והרצון לקשר, ולנתב אותם לבניית קומה שלמה בילד.

נחפש את "נקודת המיוחדות" בילד. נעזור לו להיות "מיומן" לא רק במתמטיקה, אלא גם בשימוש מושכל ומקודש בכלים שהטכנולוגיה מעניקה לו. כך נזכה לגדל ילדים שהם "קדושים" בתוך העולם, המפיצים את אור האמת והצדק.

טיפ לשולחן השבת: שוחחו עם הילדים על המושג "כבוד פנימי". שאלו אותם: מה גורם לכם להרגיש טוב עם עצמכם בלי קשר למה שאחרים אומרים או כותבים?

כחשובה וחיונית. כשאנו מדברים עם ילדינו על "קומת הראש" - על היכולת להעמיק בלמידה ולרכוש מיומנויות - עלינו לכלול בכך גם את ה"אוריינות המוסרית".

עצמאות אמיתית היא היכולת של הילד לעצור לפני שהוא לוחץ על 'שלח', להפעיל את שיקול הדעת ולהבין שמילים יכולות להיות "אש שורפת".

תיקון הכבוד מול רדיפת הלייקים

ימי ספירת העומר וההכנה ל"ג בעומר מעלים על נס את דמותו של רבי עקיבא ותלמידיו. פטירת תלמידי רבי עקיבא "שלא נהגו כבוד זה בזה", היא השיעור הגדול ביותר עבורנו. כבוד, אינו רדיפה אחרי יוקרה חיצונית, אלא "גילוי מעלת הדבר".

הכבוד לרב - על התורה שבו. הכבוד לזולת על הנשמה הטהורה.

בעולם הדיגיטלי, ילדים מחפשים לעיתים קרובות את הכבוד המדומה - כמות הלייקים, התגובות והחשיפה. זוהי "בקשת כבוד חיצונית" שנובעת לעיתים מריקנות פנימית, מכמיהה להכרה שלא ממומשת. התפקיד החינוכי שלנו הוא לעזור לילד לבנות "כבוד פנימי" - הכרה בערך הנשמה שלו ובייחודיותו שלו, ללא צורך באישור מתמיד מהסביבה. ילד שבטוח בערכו, לא ירגיש צורך להקטין אחרים או "ללכת רכיל" כדי להרגיש מכובד.

וכמו תמיד, הדוגמה האישית היא העיקר. מאיזה מקום אנו כהורים פועלים? האם הדרישות החינוכיות מתערבבות עם פגיעה או דרישה לכבוד?

"קדושים תהיו" - גרסת הדיגיטל

פרשת קדושים פותחת באחת הקריאות המהדהדות ביותר: "קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' א-לוהיכם".

כאשר אנו קוראים את המילים הללו, הנטייה הטבעית שלנו היא לחשוב על קדושה כעל משהו מרומם, רחוק ומנותק - אולי דמות של צדיק הספון בבית המדרש. אך עיון קצר ברשימת המצוות בפרשה מגלה תמונה אחרת לגמרי. הקדושה הישראלית מתרחשת בתוך החיים: ביחס להורים, בשדה החקלאי, במסחר ובדיבור שבין אדם לחברו.

בימינו, חיי היומיום ובוודאי הלמידה מרחוק הובילו לכך שזירת החיים של ילדינו עברה במידה רבה למסכים, הווטסאפ והרשתות החברתיות.

המרחב הזה הפך לבית שני. גם בלמידה בשגרה מתרגלים למידה בחירום מול מסך. דווקא שם, מול המסך הבוהק, נבחנת הקדושה המודרנית של ילדינו.

לפני עיוור: האחריות שבדיבור

אחד האיסורים בפרשת קדושים הוא "לפני עיוור לא תיתן מכשול". חז"ל הרחיבו זאת לכל סיטואציה שבה אנחנו מנצלים חולשה של אחר או מכשילים אותו במידע מטעה. בעולם הדיגיטלי, ה"מכשול" יכול להיות הודעה פוגענית בקבוצה הכיתתית או שיתוף של סרטון שמביך חבר, או כתיבה בצ"ט של הודעה מבכיח בזמן שיעור. פעמים רבות אנו ההורים טרודים בחיי היומיום ובמציאת פתרונות לגן ולמעון הסגורים או לפרנסה שנפגעה. במצב ההישרדותי של היומיום איננו נותנים את הדעת לאירועי החיים "הקטנים". ועדיין הלמידה נתפשת

שאלות נפרשה

1. שמה של הפרשה הראשונה הוא "אחרי מות". אחרי מותם של אילו שני צדיקים מדבר?
2. באיזה יום מיוחד בשנה מתר לכהן הגדול להכניס אל קדש הקדשים?
3. איזה בעל חיים היו משלחים למדבר ביום זה והיה נקרא על שם המקום "לעזאזל"?
4. איזו מתנה חקלאית התורה מבקשת מהאכרים להשאיר לעניים בקצה השדה שלהם?
5. התורה מזכה אותנו ואומרת: "ולפני _____ לא תתן מכשל". לפני מי אסור לשים מכשול?
6. מי מחכמינו אמר על המצוה "ואהבת לרעך כמוך" שהיא "כלל גדול בתורה"?

איך להיות אנשים קדושים?

בפרשיות השבוע, "אחרי מות" ו"קדושים", אנחנו לומדים על משג שנשמע קצת מפחיד או גבוה - "קדשה". הפרשה השניה מתחילה בבקשה של הקדוש ברוך הוא מעם ישראל: "קדשים תהיו".

כשאנחנו חושבים על מיישהו "קדוש", אנחנו יכולים לדמין מלאך עם כנפים, או אדם מיוחד שיושב כל היום בבית הכנסת ורק מתפלל אבל התורה מלמדת אותנו שקדשה היא לא דוקא ככה! אין נהיים קדושים? הפרשה נותנת לנו רשימה ארוכה ויפה של מעשים קטנים מחיי היום-יום: לכבד את אבא ואמא, לעזר לעני, לא לשקר, לא לגנוב, לא לנקם בחבר שעשה לנו רע, ומעל הכל - הכלל הגדול של "ואהבת לרעך כמוך".

זהו סוד מדהים: הקדוש ברוך הוא אומר לנו שכדי להיות קדושים, אנחנו לא צריכים להיות "מלאכים בשמים". אנחנו צריכים להיות אנשים טובים כאן על פני האדמה. כשיילד או ילדה משחקים יפה עם האחים שלהם, או כשפותרים לחבר גם כשזה קשה - הם הופכים את חייהם לקדושים! כל מעשה טוב שלנו הוא כמו ניצוץ קטן של אור, וכשאנחנו אוספים את הניצוצות יחד באהבה, אנחנו בונים עולם שלם של קדשה.

יש, ערוץ הילדים

המנוחה בפרשה

מצאו למה התמונות רומזות

הבריאה

מאת יוסי שחר.
להזנת סדנאות קוחקים: 0549-256994

ההיסטוריה של האנימציה עתיקה מאוד. כבר לפני אלפי שנים, אנשים ציירו דמויות על כדים או קירות מערות שנתנו תחושה של תנועה כאשר סובבו אותם או האירו עליהם באש.

כיום, המחשבים מאפשרים ליצור אנימציה ממוחשבת (CGI) מורכבת וריאליסטית, דו-ממדית ותלת-ממדית, שמשמשת בסרטים, משחקי וידאו ועוד.

במה ה-19, הומצאו מכשירים אופטיים כמו הזואוטרוף והפנקיסטוסקופ, שאפשרו לאנשים לצפות באנימציות קצרות ופשטות בלבד.

הידעת? המילה "אנימציה" באה מהמילה הלטינית "אנימה", שפירושה "נשמה" או "נשימה". אנימטורים בעצם נותנים חיים לדמויות שהם מציירים, כאילו הם מפחים בהן נשמה!

חידה

הסבירו: האדם, המקום והזמן המיוחדים נפגשים בפרשה!

המלצת השבוע

משחקים חדשים נקיים וערכיים עולים מדי שבוע באתר ערוץ מאיר ילדים, אל תפספסו!

אני יודע כל כך טוב לישון, עד שאני עושה את זה בעיניים עצומות...

1. קח צלחת 2. בדוק לה את הדופק... אין תדע שהצלחת בחיים!
- חולצה אחת הלכה ברחוב, ופתאום נפלה לבור! אל דאגה, היא חולצה...

כשמתגבר האייווי להיות טוב לכל, אז יודע האדם, שהארה מעולם העליון באה אליו. ואשריו אם הוא מכין מקום הגון בלבבו, במוחו, בפועל כפיו ובכל רגשותיו לקבל את האורח הנישא הזה, שהוא גדול ועליון מכל נכבדי ארץ, יחזיק בו ואל ירפהו. וכל המניעות והעיכובים, הגשמיים והרוחניים, המעכבים את קבלת הרעיון הקדוש הזה אל תוכיותו, אל יעצרוהו, על כולם ילחם, ובמעוזו יחזיק, וישא דעו למרחוק, להחזיק במדותיו של מקום, הטוב לכל, ורחמיו על כל מעשיו. שמונה קבצים ת, סא

על סדר היום הרב שלמה אבינר

צדקות, כלומר תהיה ישועה, אבל כשזורעים זה לוקח הרבה זמן עד שרואים את הצמיחה. ודאי יש גם ישועות עכשיו, אבל לא מבינים אותן עדיין. למשל, בגמ' שבת (כא, ב) על קביעת חנוכה, ורק "לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה", כלומר ראו את הנס והתחילו להבין רק אחרי שנה. בזמן נס פורים, קבעו את החג "כימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם" (אסתר ט, כב), כלומר הניצחון היה מחוץ לשושן בי"ג אדר אבל חגגו בי"ד, והניצחון היה בשושן הבירה בי"ד אדר וחגגו בט"ו אדר, ולמה לא חגגו ביום הניצחון? אלא צריך זמן להתבונן ולעכל את מה שקרה. ואחרי מלחמת העצמאות, רבנים רבים אמרו לברך הלל ביום העצמאות בברכה, אבל רק במלחמת ששת הימים הציבור הרחב התחיל לנהוג כך. לכן, מצד ריבוננו של עולם, מלחמה היא לא כמו צ'ולנט, אלא דבר מדויק, שיביא ישועה לעם ישראל. הלב כואב על ההרוגים, על הפצועים, על מה שעברו החטופים, ויחד עם זאת, אנו עם גיבור, התגברנו ונתגבר. ואפילו נרויח, וכבר הרווחנו. הרווחנו גילוי כוחות לאומיים, לא כוחות חדשים שלא היו אלא כוחות פנימיים שהיו גנוזים, כוחות של גבורה וחסד. אנו ממשיכים ונלחמים, בחסדי ד' עלינו. בעל מלחמות, מצמיח ישועות.

האם מלחמה היא כמו צ'ולנט? (רשם: הרב מרדכי ציון)

במסכת שבועות (לה, ב) מובא: "אמר שמואל, מלכותא דקטלא חד משיאת בעלמא לא מיענשא, 'כרמי שלי לפני האלף לך שלמה' למלכותא דרקינא, 'זמאתים לנוטרים את פרי' - למלכותא דארעא". אם שישית מהעם נפלו במלחמה, המלך לא נענש. ולמד שמואל זאת מהפסוק בשיר השירים - מתוך 1200, נותרו 1000. ומציינים שם התוספות, שמדובר במלחמת רשות. מבאר הגר"ש גורן: למלחמת מצווה - אין גבול! לא סופרים את המתים בדרך לניצחון. אך כל זאת, רק במידה שיש סבירות לניצחון. אם אין סבירות, זו לא השתדלות, זו התאבדות (במאמר 'מלחמת החשמונאים לאור ההלכה', ספר תורת המועדים עמ' 178-179). לכן, מצדנו, אנו מקיימים מה שמוטל עלינו כפי ההלכה ביציאה למלחמה, ואיננו יודעים מה באמת יצא מהמלחמה.

ב. מצד ריבוננו של עולם. בתפילת שחרית, בברכת יוצר המאורות, אנו מכנים את ד': בעל מלחמות. פעמים רבות, ובמיוחד בעת מלחמה, אנשים אומרים: "בעל מלחמות, מצמיח ישועות". אחרי כל מלחמה, הן מלחמות בין אומות העולם לישראל, והן מלחמות בין אומות העולם, צומחת ישועה לעם ישראל, כדברי מרן הרב קוק באורות (המלחמה פרק א). אלא אנשים שוכחים את האמצע "זורע

שאלה: לפני מבצע שאגת הארי היו כל מיני תחזיות שהתברו ביחס לאמריקאים וביחס לאויבינו, וכל מיני תוכניות שהתבטלו. פוליטיקאי אחד אמר: "מלחמה זה כמו צ'ולנט - אתה יודע מה אתה שם, אתה לא יודע מה יוצא". האם זה נכון?

תשובה: כן ולא. יש להסתכל על מלחמה משתי בחינות: מצד שלנו ומצד של ריבוננו של עולם.

א. מצדנו. יש שני סוגי מלחמה: 'מלחמת רשות', להרחיב גבול ישראל ולהרבות בגדולתו ושמעו (רמב"ם, הלכות מלכים ומלחמות ה, א). 'מלחמת מצוה' שהיא כל מלחמתנו עתה, לדעת הרמב"ם "עזרת ישראל מיד צר" (שם ה); לפי רמב"ן - כיבוש הארץ, וקל וחומר הגנה על הארץ (הוספות לספר המצוות לרמב"ם מ"ע ד). המלחמות שלנו הן מלחמות הגנה, מלחמה בלית ברירה. צה"ל: כן שמו תהילתו, צבא הגנה לישראל.

אנו חייבים לצאת למלחמה, איננו יודעים מה יהיה. "כי תצא למלחמה" (דברים כא, י), ולא כתוב: כי תנצח במלחמה. משל למה הדבר דומה: מצוה להתחתן, אבל לא תלוי בנו אם יוולדו ילדים, אלא עלינו להתאמן, כמו שכתוב בגמרא שבת (לא, א): "בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו... עסקת בפריה ורבייה?", כלומר, האם התאמצת לקיים את המצוה. וכן במלחמה - למסור את הנפש.

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

אייר הוא החוליה האמצעית המקשרת והמכלילה את שני הקטבים הללו - הגוף והרוח, הקודש והחול. משפטים אלו, שנכתבו על ידי הרב קוק לפני כמאה שנה ונותרו סתומים, קיבלו הארה מחודשת בדורנו כאשר זכה חודש אייר ונקבעו בו שני מועדים: יום העצמאות - המקביל לפסח: היום בו החלה בניית הקומה החומרית-לאומית של מדינת ישראל, ויום ירושלים - המקביל לשבועות: כיבוש ירושלים והר הבית, קומת הקודש הנבנית על קומת החול. הדברים אף מתחברים למסורת מופלאה של תלמידי הגר"א (מדרש שלמה לרבי שלמה ריבלין, הודפס בספר דורש לציון, עמ' עב) שנכתבה שנים רבות לפני קום המדינה הקובעת כי הימים "כ' לעומר" (ה' באייר - יום הכרזת המדינה) ו"מ"ב לעומר" (כ"ז אייר - היום בו החל כיבוש ירושלים במלחמת ששת הימים) הינם "ימים המיוחדים לבניין הארץ" (זוהי אף הסיבה כי תלמידי הגר"א בעלותם לארץ קבעו את יום יסוד בית מדרשם בכ"ז באייר דווקא).

הטבעי והעל טבעי: הקודש והחול; החומר והרוח; ציון וירושלים; ארץ ישראל והמקדש - כולם מתאגדים בחודש זה, חודש הגאולה.

חודש אייר

שפר מזלו של חודש אייר ליפול בתווך בין שני חודשי הרגלים הגדולים של עם ישראל - חודש ניסן וחודש סיון - הנדמים כמאפילים עליו בהיותו שומם ממועדים. עם זאת, מבט מעמיק יותר מגלה כי בחודש זה גנוזה איכות רוחנית רבת משמעות ההולכת ונחשפת במהלך הדורות.

בעין איה (שבת, פרק תשיעי פסקה נה) כותב הרב קוק כי חודש אייר שהוא "הממצע בין הופעת יציאת מצרים (ניסן) להופעת מתן תורה (סיון)" - איננו רק חודש מעבר בין שני המאורעות האדירים הללו, אלא מכיל בתוכו "כוח מורכב שמכשיר לקלוט שני אורות והופעות גדולות שמפני גדלם ובהיקותם מוכרחים להיות מופסקים זה מזה הפסק זמני". כלומר, חודש אייר מכליל את שתי המדרגות שהתגלו כל אחת בנפרד בחודשים ניסן וסיון.

מה אירע בחודשים הללו?

הופעתו של עם ישראל על כמת ההיסטוריה נבנתה בשני שלבים: השלב הראשון התרחש בחודש ניסן; חג הפסח - יציאת מצרים, בניית הקומה החומרית-לאומית או במילים אחרות הופעת מימד החול. שישים ריבוא יהודים (מספר משמעותי כשלעצמו בגאולת ישראל - כדוגמת